

JUHÁSZ FERENC

A gyalogló tündér

Erdélyi Zsuzsanna köszöntése

1928-ban született Bián.
Költő. Legutóbbi írását 2010.
9. számunkban közzöltük.

Szeretettel köszöntjük a 90
esztendőös Erdélyi Zsuzsan-
nát! (A szerk.)

Él közöttünk egy tündér. Asszonytest-emberalakban. Karcsú, magas, barna mosolymély arccal, gyönyörű kúp-dombság fején fénylő csillagláng virágzással. Erdélyi Zsuzsa. Most kilencven éves. Utolérhetetlen hűség. Képzetünkben és gyermeki hitünkben a mesék, mítoszok, legendák, ós-eposzok, szentírások tündérei könnyűek, szinte anyagtalankok, vagy fényanyagból összegyúrtak, létük, mint a szitakötők gyémánt-rebbenése, mint a lilomág fehér sziromkürtje, átlátszóak, mint a kristálycsönd szobor, szikrázó fehér kemény selyemmel borítva, mint az angyalhaj a karácsonyfán. Mekkorák? Nem tudom. A Biblia Ószövetsége és Újszövetsége szerint óriások túlvilág-szárnyal, ők Isten angyalai, mint a gigászi fehér sasok, a küldöttek, parancsolók, leigázók, nemzést-megvalósítók. A svéd misztikus látnok Swedenborg szerint oly aprók, hogy egy tűhegyen millió angyal fér el. Tündérangyal. „Hát így vagyunk amice Tompa,” írta Arany János. Így vagyunk-e Erdélyi Zsuzsa? Én falun születtem és nőttem fel. A falusi ember úgy él, hogy jártában az utcán, a földeken, a szőlőben, a réteken, temetőekben mindig a földet nézi: hátha talál valami használhatót: patáról letört patkót, szöveget, drótot, lécdarabot, vagy mást. Te is így jártad az országot, drága Erdélyi Zsuzsa. Bekopogtál minden ház ajtaján, ráköszöntél minden öregasszonyra, mint a szerencse-kereső és mohó szívvel összegyűjtöttél, amit kaptál, te tündér-koldus, akinek szíve úgy vöröslött, szinte a mellkasán kívül, mint egy gyűrű gyémánt-tojására hullatott vércsőpp. Olyan is voltál, mint egy aranybányász, s találtál hatalmas aranymezőket, a népi sziklamélyben, a verejtékező sötétben, arany tulipán-függőkertet. Találtál egy mélyebb hazát. Egy másik országot, apokrif evilágot a nemzet-túlvilágban. Én még a múlt században találkoztam veled Jancsó Adrienn lakásán, a Frankel Leo utcában. A versmondó-színésznőnél. S ott hallgattam az áhítattól dermedtté varázsolódva a legmélyebb lenti világ bűnössé tagadott imáit, amik úgy bújtak elő a pokolból, a halálból, az elátkozottság gravitációját legyőzve, mint az apokaliptikus föltámadáskor a halottak a földből. Mormogva, suttogva, motyogva, teljes testükkel, hajukkal, szőrzetükkel és nemiségükkel, tündérszárnyakkal suhogva. És új ország született ekkor, bűnös, szent, rejtett, tiszta, gyönyörűséges imavégzettel.